

Misijní zpravodaj

NEPRODEJNĚ

TÉMA ČÍSLA: **MISIJNÍ DÍLO DĚTÍ SLAVÍ 180. NAROZENINY** 2023 / **33**

4 Rozhovor se sr. Robertou Tremarelli

9 Příběh misie dětí

17 Patron Díla dětí sv. Jean-Gabriel Perboyre

24 Vzpomínky na první akce PMDD

Milí přátelé misií,

v jarním čísle Misijního zpravodaje si především připomínáme výročí 180 let od založení Papežského misijního díla dětí. Téma otevíráme **rozhovorem s generální sekretářkou díla sestrou Robertou Tremarelli**, AMSS. Zazní v něm informace o počátcích, postupném formování a také současnosti instituce. Zároveň v něm vyzdvihla důležitost role v minulém roce blahoslavené Pauline Jaricot v začátcích rozvíjejícího se díla. Hlavní stať se věnuje podrobnější **historii a peripetiím, kterými si Papežské misijní dílo dětí za dobu své existence prošlo**. V životopisném okénku přibližujícímu slavné členy díla se mimo jiné věnujeme **mučedníku, prvnímu světcí Číny a patronu Misijního díla dětí sv. Janu Gabrielovi Perboyrovi**. Domácí pohled na život v díle pak poskytuje **rozhovor s diecézní ředitelkou v brněnské diecézi Janou Zehnalovou**. Vzpomíná na začátky a zároveň přibližuje **činnost Misijních klubek**, tedy základních buněk Papežského misijního díla dětí v České republice. Podle ní jsou dobrým prostředkem k probuzení farního života a to nejen pro děti, ale také pro dospělé. Říká, že základní principy jako soucit, obětavost, touha pomáhat, a především sounáležitost a pěkný vztah k druhému člověku, zůstaly ve společnosti hluboce zakořeněné, je potřeba je jen správně rozvíjet.

V další části zpravodaje se dozvíte o konkrétních příkladech **pomoci ve světě**, v samostatném článku představujeme naše postní aktivity sloužící pro podporu projektů v Sýrii. Připravené materiály jde použít i opakovaně v dalších letech. A informacím o **novinkách v misijních materiálech** patří poslední část zpravodaje. Jedná se podklady pro společné aktivity, upoutávky na připravované akce, ale třeba také na novinku přelomu roku – Misijní kávu Agapé. Ano, skutečně tomu tak je a není to káva ledajaká, skrývá se za ní misijní příběh plný naděje... Ten na tomto místě prozrazovat nebudu, najdete jej uvnitř čísla.

Chci Vám popřát příjemné čtení a doufám, že v Misijním zpravodaji naleznete spoustu inspirace pro vlastní podobu pomoci misiím. Za ni samozřejmě ze srdce děkujeme.

Žehnám Vám

Diac. Leoš Halbrštát, národní ředitel PMD v ČR

Sestra Roberta Tremarelli, generální sekretářka PMDD, s národním ředitelem PMD Leošem Halbrštátem

Misie nás vyvádí z individualismu, abychom mohli plně žít jako křesťané

Letošní 180. výročí založení Papežského misijního díla dětí (PMDD) jsme se rozhodli připomenout rozhovorem s generální sekretářkou tohoto díla. Rozhovor jsme převzali z magazínu Omnes. Sestra Roberta Tremarelli, AMSS, potvrzuje, že „dnešní svět misii ukazuje univerzalitu církve, její otevřenost a oboustrannost solidarity v modlitbě a lásce“. V rozhovoru pro Omnes sestra Roberta vypráví o minulosti a současnosti organizace, jejíž poslání je zaměřeno na děti v misích.

● **Jedno z Papežských misijních děl jako by stálo trochu v pozadí, ale má velmi zajímavé kořeny, které sahají až k evangelizaci Číny v polovině 19. století. Jedná se o Misijní dílo dětí. Jak tento velký evangelizační projekt vznikl?**

Misijní dílo dětí vzniklo za vlády papeže Řehoře XVI., bývalého prefekta Kongregace pro

šíření víry, za jehož působení vzniklo mnoho kněžských kongregací a ženských misijních kongregací ad gentes, ale také četná laická sdružení, kam můžeme toto dílo zařadit. Misijní dílo dětí se zrodilo ve Francii 19. května 1843, po dlouhém období úvah, během nichž se jeho zakladatel biskup Charles de Forbin-Janson zajímal o spásu čínských dětí, kterým hrozilo, že kvůli chudobě a nevědomosti

zemrou dříve, než budou pokřtěny. Jeho přáním bylo odjet jako misionář do Číny, ale nikdy k tomu nedostal příležitost. Přesto se o děti v misiích živě zajímal prostřednictvím svědectví a dopisů, které k němu docházely od francouzských misionářů.

● Co se z nich dozvídal?

Hodně o podmínkách dětí z chudých nebo sociálně problematických rodin. Miminka, jakmile se narodila, byla často odvrhnutá, zvláště pokud to byly dívky nebo měla nějaké postižení. Misionáři žádali v dopisech o pomoc při jejich záchraně, o přijetí do misijních stanic, kde by byly pokřtěny a křesťansky vychovány. Biskup vzal informace vážně a začal přesvědčovat obyvatelstvo Francie, že je potřeba s touto situací něco dělat.

● Umíme si představit, že to ze začátku nebylo jednoduché...

Biskup Forbin-Janson měl skutečně mnoho problémů s prosazením myšlenky na vytvoření nového misijního díla, protože ve Francii fungovalo už mnoho nadací misijních institutů a jeho nadace se mohla jevit jako konkurence. Proti biskupovu návrhu se nejprve postavili sami členové Společnosti pro šíření víry. Nakonec však převratná myšlenka, že na záchraně dětí se mohou podílet přímo děti, zvítězila.

Biskup informoval děti a mladé ve své diecézi o těžké situaci čínských vrstevníků a požádal je o ochotu pomoci církvi zachránit maličké, kteří umírají, aniž by přijali křest, se dvěma jednoduchými závazky: Zdrávasem denně a drobným penízkem za měsíc. Děti souhlasily a skrze modlitbu, obět a solidaritu zahájily univerzální bratrství, které pokračuje dodnes a zachraňuje děti na všech kontinentech.

● S jakými praktickými cíli se dílo zrodilo?

Cíle byly okamžitě jasné jak zakladateli, tak jeho spolupracovníkům: zachránit co největší množství dětí před smrtí, případně alespoň otevřít nebe co nejvíce dětem prostřednictvím křtu. Učinit z těchto maličkových nástroj spásy pro učitele, katechety, lékaře, kněze či misionáře. Misijní práce dětí nebyla nikdy jednostranná; modlitby, oběti a vůle evropských dětí byly opětovány modlitbami, oběťmi, radostí a někdy i svědectvím mučednické smrti čínských dětí.

● A jaký je charakteristický prvek Misijního díla dětí?

Právě aktivní účast dětí a mladých lidí na evangelizačním díle církve. Zakladatel dal dětem roli misionářských protagonistů v dějinách spásy už v době, kdy to zdaleka nebylo obvyklé. Poprvé v církvi působili malí jako pastorační aktéři a brzy se stali součástí proudu všeobecné solidarity: skutečná duchovní a materiální spolupráce mezi církvemi, kterou uskutečňují děti, za účelem posvěcení a spásy, vznikla právě v roce 1843.

● Jak se šíří v dnešním světě?

Dnes je Misijní dílo dětí rozšířeno ve více než 120 zemích světa a původní motto „děti pomáhají dětem“ bylo obohaceno o „děti evangelizují děti, děti se modlí za děti, děti pomáhají dětem po celém světě“. Věrné původnímu charismatu a touze zakladatele se nadále snaží pomáhat dětem rozvíjet misionářského ducha

a povzbuzovat je, aby sdílely svou víru a mate-riální prostředky s dětmi na jiných kontinen-tech i mezi sebou navzájem. Je to nástroj růstu ve víře, třeba také v perspektivě životního po-volání. Je organizováno odlišně podle kontex-tu té dané země. Zhruba po osmdesáti letech úspěšného působení ho papež Pius XI. přiřa-dil dne 3. května 1922 k ostatním Papežským misijním dílům. 4. prosince 1950 zavedl papež Pius XII. Světový den dětí a vyhlásil svátek Zje-vení Páně za hlavní datum oslav Papežského misijního díla dětí.

● **Od roku 2017 jste generální tajemnicí Pa-pežského misijního díla dětí. Jak se v posled-ních letech změnil svět misíí obecně a péče o děti zvláště?**

Domnívám se, že se dnes stále více snažíme podporovat misionářské uvědomění a odpo-vědnost již od raného věku. Stále jsou tací, kteří, když hovoříme o misii a misionářích, si představí kněze s dlouhými vousy, který opouští svou zemi, aby hlásal evangelium a pomáhal jiným národům, ale třeba se už ni-kdy nevrátí. Sice mnoho misionářů ad gentes pochází z cizích zemí, ale stále více misioná-řů oddaných hlásání evangelia se rekrutuje z míst, kde tyto misie probíhají. Právě oni povzbuzují křesťany, aby žili v souladu s misi-onářskou povahou, která plyne z křtu. Dneš-ní misionářský svět, pokud se na něj dobře

podíváme, nám ukazuje univerzalitu církve, otevřenost a přijetí, oboustrannost solidarity v modlitbě a lásce. Kromě toho je na misiiích mnoho kněží a laiků fidei donum nejen ze zemí Evropy, ale ze všech kontinentů; řada diecézí organizuje misijní pobyty v zahraničí pro mladé lidi. Každý podnět by měl přispět k otevření našich srdcí, myslí a očí a pomoci nám tvořit nové křesťanství plné radosti a překonat tak často omezený prostor „kos-telních zdí“. Aspoň v to doufám.

● **V loňském roce byla 22. května v Lyonu bla-hořečena Pauline Jaricot, zakladatelka Díla pro šíření víry. Jaký příklad nová blahosla-vená předává dnešním laikům, věrná laička, která celý svůj život vložila do služeb misíí?**

Pauline Jaricot byla žena zapálená pro Ježíše, pozorná k potřebám druhých, k sociální realitě světa kolem sebe a přístupná Duchu svatému prostřednictvím věrné a vytrvalé modlitby. Žila s nohama na zemi, ale její srdce se obrátilo k Bohu. Mnozí ji popisují jako mystičku v akci. Přála si milovat Boha a učinit ho milovaným všemi muži a ženami. Svou vášeň a misijní nasazení živila eucharistií a obětí. Její život je pozváním pro všechny laiky a laičky, aby pěstovali vztah s Pánem, aby sloužili církvi a v církvi. Její kreativita při podpoře misíí nás nabádá k tomu, abychom využívali nástrojů, které máme, ale také abychom šli dále tím,

že budeme okolí předkládat vysoké hodnoty evangelia, aniž bychom se museli bát, že zůstaneme sami. Pauline zemřela chudá a sama, ale v srdci měla radost, kterou může dát jen Bůh.

● Uplynulo také 400 let od založení Kongregace pro šíření víry, nyní nazvané Dikasterium pro evangelizaci. Jak můžeme vášeň a závazek pro evangelizaci udělat přitažlivými pro svět, jako je ten náš, který je individualizovaný a těžko hledá nadšení pro duchovní záležitosti?

Řekla bych, že odpověď je již v otázce: vášeň a misijní nasazení pomáhají vymanit se z individualismu a sobectví, objevit, že patříme do světa. Vyzývám tedy všechny sympatizanty misí, aby s nadšením znovu obnovili misio-nářského ducha. Je na každém z nás, zasvěcených ženách, kněžích i laicích, abychom vyšli do světa, jak říká papež František. Ani ne tak proto, abychom se dali poznat a podporovali naše omezené iniciativy, ale abychom hlásali Kristovu spásu.

● Na jakých projektech se v současnosti opíráte jako Papežské misijní dílo dětí?

Projekty podporované Univerzálním fondem solidarity Papežského misijního díla dětí jsou různé a směřují ve prospěch konkrétních církví v Africe, Asii a Oceánii a na některých

misijních území latinské Ameriky. V loňském roce bylo schváleno více než 15 milionů dolarů v grantech pro děti a mladé lidi do 14 let, rozdělené do následujících kategorií projektů:

Běžná pastorační péče	16 %
Formační a misijní animace	16 %
Školní vzdělání	45 %
Ochrana života	23 %

● Co byste na závěr vzkázala našim čtenářům?

Určitě bych doporučila hledat si informace o působení Papežských misijních děl, především Papežského misijního díla dětí. Lze tak činit prostřednictvím internetových stránek, ať už vatikánských nebo v jednotlivých zemích, sledováním misijních filmů, četbou misijních publikací. Čím více budeme o jeho působení vědět, tím lépe budeme moci předat poselství misí dalším lidem. Ty, kteří pracují s dětmi a mladými lidmi, bych chtěla poprosit, aby sdíleli charisma Misijního díla dětí a propagovali je na národní i mezinárodní úrovni, aby se tak stali účastníky světové sítě modlitby a charity pod patronací papeže.

Zdroj: <https://omnesmag.com/en/focus/evangelizacion/interview-roberta-tremarelli/>

Přeložil Luděk Bárta

Papežské misijní dílo dětí letos slaví

V letošním roce si připomínáme 180 let od založení Papežského misijního díla dětí. Je to jedno ze čtyř Papežských misijních děl a zaměřuje se na podporu a rozvoj dětí v misiích, kde často trpí nedostatkem jídla, zdravotní péče, jsou ohroženy násilím a je pro ně obtížně dostupné základní vzdělání.

Každoročně si připomínáme také Světový misijní den dětí. V České republice tento svátek připadá na 1. června, zatímco ve většině zemí se slaví už na začátku roku. Proč tomu tak je, vysvětlila sestra Roberta Tremarelli, generální sekretářka organizace: „*Když 4. prosince 1950 ustanovil papež Pius XII. Světový misijní den dětí, ponechal výběr data oslav na jednotlivých zemích. Mnozí jej stanovili na 6. ledna právě proto, že se jedná o Zjevení Páně, ke kterému se váže tradiční dětské koledování. Ale jinde si ho připomínají v únoru, květnu, červnu, červenci nebo říjnu. Slavit Světový misijní den dětí, i když jsou jeho data ve světě různá, znamená, že se při té příležitosti všechny děti na světě duchovně propojí a mohou zažít vzájemnou blízkost. Ježíš je středem a zároveň představuje pouto pro děti na celém světě.*“

V čase vyhlášení nového svátku se tehdejší Československo nacházelo pod komunistickou diktaturou, která veškerou činnost církve razantně omezovala a potlačovala. Proto bylo připojení, nebo alespoň zmínka o tomto svátku zcela iluzorní. Teprve po sametové revoluci v roce 1989 a obnově plnohodnotných aktivit církve, včetně Papežských misijních děl, se u nás začal tento svátek slavít. Byl však stanoven na 1. červen, kdy je zároveň Světový den dětí. Jistou zajímavostí však je, že tradiční koledování na svátek Zjevení Páně, nebo také Tří králů, v minulosti často sloužilo právě k podpoře misí. V jistém slova smyslu tak současná Tříkrálová sbírka, kterou od roku 2000 pořádá Charita ČR, navazuje na dřívější misijní úsilí.

Význam Světového misijního dne dětí už dříve vyzdvihl papež František, když uvedl: „*Světový misijní den dětí je svátek dětí, které prožívají dar víry a modlí se, aby Ježíšovo světlo dosahovalo ke všem dětem světa. Vybízím vychovatele, aby u malíčkových pěstovali misijního ducha. Děti a mladí ať nejsou uzavřeni, ale otevřeni; ať vidí široký horizont a jejich srdce se k němu ubírá, aby se mezi nimi zrodili svědkové Boží něhy a zvěstovatelé evangelia. Obraťme se nyní k Panně Marii a prosme ji o ochranu pro všeobecnou církev, aby v celém světě šířila Kristovo evangelium, světlo všech národů. Kéž nám neustále umožňuje být na cestě a putovat pozorně, neúnavně a odvážně.*“

Další příležitostí k uvědomění si významu misionářské práce nejmladší generace, bude říjen, kdy se v rámci Misijní neděle uskuteční celá řada misijních aktivit.

Příběh misie dětí

Historie Misijního díla dětí je součástí cesty církve k evangelizaci v 19. století. Období novověku, kdy společnost postupně přecházela na nové uvažování o světě, v Evropě bouřily revoluce a svět se začal výrazně sekularizovat, představovalo pro církve velmi těžké časy. Během francouzské revoluce byla pronásledovaná a lehké to neměla ani v dalším století. Vlna antiklerikalismu jí způsobila vážné obtíže, ale možná právě proto dal Duch svatý zrovna ve Francii vzniknout mimořádnému misijnímu hnutí a celkové duchovní obrodě.

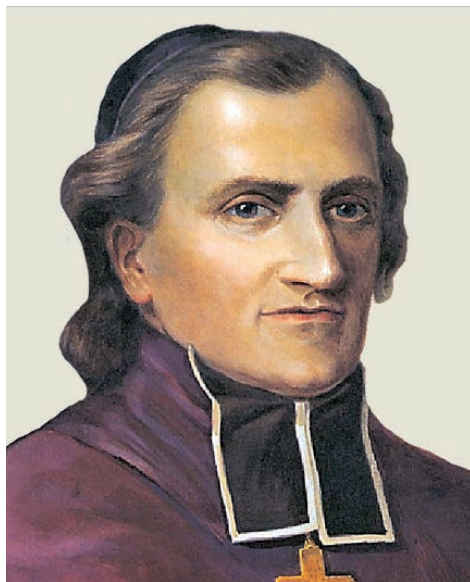
Misijní dílo dětí, s původním názvem Společnost Svatého dětství (u nás ve svých počátcích působilo pod názvem Dobročín svatého dětství), oficiálně založil 19. května roku 1843 francouzský biskup Charles de Forbin-Janson s cílem povzbudit všechny děti, aby si uvědomovaly potřeby jiných dětí, zejména těch, které za velkého strádání a utrpení žily v misijních diecézích po celém světě.

On sám ale nejprve vůbec nevěděl, jak získat peníze na pomoc opuštěným a hladovým dětem, o které ho žádali misionáři působící v Číně. Pomohlo mu až setkání s Pauline

Jaricot, která již dvě desítky let pracovala na získávání prostředků pro misijní diecéze. Byla to ona, kdo mu poradil, že potřebám dětí nejlépe porozumí zase jen děti, a vnukla mu myšlenku založit dětskou charitu.

Misionářem ve vlastní zemi

Sociální smýšlení mu bylo blízké, přestože se narodil v pařížské šlechtické rodině. Možná k tomu přispěla i skutečnost, že přišel na svět v roce 1785, tedy čtyři roky před vypuknutím Velké francouzské revoluce a jeho rodina, napojená na později popravený královský pár

Francouzský biskup Charles de Forbin-Janson...

...zakladatel Misijního díla dětí

Chci být Tvým svědkem

Chci být svědkem Pána v misií!
 Ježíši, můj drahý příteli,
 jsem nadšený myšlenkou žít jako Ty.
 Chci, abys byl mým vzorem,
 abych se Ti každým dnem
 víc a víc podobal,
 a tím se přibližoval k Bohu.
 Svým životem jsi konal dobro,
 zjevoval pravou Boží tvář,
 ukazoval jsi nám, jak žít Lásku,
 pomáhat potřebným,
 odpouštět a vyzývat druhé k odpuštění.
 Učil jsi nás, jak se modlit
 a oslovovat Boha jako svého otce,
 jak dosahovat království
 spravedlnosti a míru.

Chci ve svém životě jít po Tvé cestě,
 prosím, dej mi k tomu sílu.
 Chci být Tvým svědkem
 a jít v Tvých stopách, Ježíši, můj Pane.
 Chci být Tvým věrným svědkem
 a mít postoje jako Ty.
 Chci být Tvým věrným
 misionářským svědkem,
 milovat a plnit Tvá přikázání.
 Chci se Ti podobat v projevech štědrosti
 a soucitu s druhými lidmi.
 Chci být poslem Tvých slov
 v každém okamžiku svého života.
 Chci být svědkem,
 který hlásá radostnou zvěst
 svými slovy, svými činy,
 svými životními postoji,
 všemi svými myšlenkami a vším,
 co dělám a říkám.
 Chci být Tvým svědkem, Pane!

Původ modlitby:

Papežská misijní díla Venezuela

Ludvíka XVI. a Marii Antoinettu, se za jakobinské diktatury musela skrývat v zahraničí. Relativní bezpečí pro šlechtu nastalo až s příchodem Napoleona, který jednadvacetiletého Charlese sám jmenoval auditorem a inspektorem ve Státní radě. De Forbin-Janson měl před sebou slibnou budoucnost. Disponoval vynikajícím vzděláním a stal se dědicem velkého jmění. Navzdory karierním očekáváním své rodiny se ale rozhodl všeho vzdát a nastoupit na úplně jinou životní dráhu.

Ve 24 letech vstoupil do semináře a o dva roky později byl vysvěcen na kněze. Roku 1824 přijal biskupské svěcení a působil v Nancy. Nestabilní politická situace a proměnlivá náklonnost vládnoucích elit k různým společenským či mocenským skupinám vedla k tomu, že musel Nancy opustit a za celý život mu nebylo dovoleno se tam jako biskup znovu vrátit.

On sám ale cítil spíše povolání být misionářem než administrátorem. Myšlenka věnovat se evangelizaci byla natolik silná, že požádal papeže Pia VII. o vyslání na Dálný východ. Jeho misijní zapálení se u nadřízených nesetkalo s pochopením. Papež jeho žádost sice přijal, avšak nikdy ho pro tuto činnost neuvolnil.

Biskup Charles místo evangelizace v Asii hlásal slovo Boží mezi svými lidmi, protože po pádu Napoleona bylo nutno pracovat na obnově katolického náboženství také ve Francii. Patřil údajně k nejhorlivějším kazatelům své doby. S misionáři ale udržoval pravidelný kontakt.

Krvavé misie na Dálném východě

Misie v 18. a 19. století – to byla pro horlivé francouzské kleriky především Čína (např. Portugalci zase mířili spíše do oblasti dnešního Vietnamu). Křesťanství tam ale od roku 1794 zakazoval císařský dekret a Evropané do země nemohli legálně vstoupit. I když se střídala období pronásledování s obdobími částečné tolerance, v 19. století došlo k nové vlně drtivého

potírání šíření křesťanství, za kterou církev na Dálném východě zaplatila krví mnoha mučedníků.

Být v těchto oblastech misionářem pro kněze a řeholníky znamenalo nejen naplnění svého poslání, ale i obrovskou výzvu každodenní oběti a riskování ztráty života za velkých bolestí. Byl na ně pořádán hon, a ten obvykle končil zatčením, mučením a popravou. Museli co nejvíce splývat s místními lidmi a měnit prostředí. Během zátahů se ukryvali v horách, ale ani tam nebyli v bezpečí, protože bývali zrazováni svými nejbližšími.

Cesta do Ameriky a pomoc pro děti v misiích

Po revoluci v roce 1830 musel Charles Francii opustit. O několik let později odjel v doprovodu několika misionářů do Ameriky a když se v roce 1839 ocitl v New Yorku, rozrušilo ho, co tam viděl. O mladém americkém národě poznamenal: „*Je to ještě dítě, ale obrovské dítě, jehož dobrá nebo špatná výchova se týká celého světa, musí růst ve ctnosti a dobru, nebo se stane velkým zlem.*“ Patrně i díky této své osobní zkušenosti si uvědomil, jak důležitá je křesťanská formace u dětí.

Jeho apoštolská činnost probíhala především v Kanadě. Za tu dobu se mu podařilo shromáždit tisíce věřících, kterým přinášel světlo evangelia, protože měl řečnické nadání a dokázal lidi zaujmout a přesvědčit. Po dvou letech se ale musel ze zdravotních důvodů vrátit zpátky do své domoviny. Teprve teď měl ale prostor věnovat se tomu, oč ho ve svých dopisech žádali misionáři působící v Číně.

Díky nim věděl, jak smutný osud mají malé, zejména postižené děti v chudých rodinách. Proto ho naléhavě žádali, aby jim pomohl děti zachránit a zajistit jim domov v misi, kde by mohly být pokřtěny a vychovávány v křesťanské víře. Mnoha dětí, zejména dívek, se rodiče zříkali, protože chudoba zemědělských dělníků a malý zisk, který dívky jako ženy mohly přinést rodině, vedly k tomu, že je rodina odmítla. V některých případech byly dívky dokonce velmi krutým způsobem zabíjeny.

Tato drsná realita se Charlese de Forbin-Jansona bolestivě dotýkala, ale zatím netušil, jak pro záchranu dětí v misiích získávat dostatečnou, pravidelnou a dlouhodobou podporu. Vydal se proto do Lyonu za Pauline Jaricot a dva dny o tom spolu diskutovali. Výsledkem byl jasný a jednoduchý plán.

Drobná mince

Jsem penízek, sice malý, ale děkuji svému Stvořiteli, protože On dokáže s pomocí něčeho tak nepatrného udělat velké věci. Tak jako jedna kapka vody, co se směje na trávě a odráží záblesk oblohy, připomíná velkolepou řeku, plynoucí svým věčným tokem, tak mohu i já být součástí obrovského pokladu. Když se shromáždíme na jednom místě, dokážeme hodně. Jsem drobná mince, nic víc, a přece se mnou můžeš udělat velký zázrak, protože s mojí pomocí můžeš šířit víru.

Zdroj: Papežské misijní dílo dětí

Papuánské drobné mince

Svěření mučedníkovi

Ještě než v květnu 1843 oficiálně zahájil činnost Díla dětí, zvolil si za patrona svého díla misionáře P. Jeana-Gabriela Perboyra – krajana a současnika, který se v roce 1835 vydal na misie do Číny, a několik let tam přinášel radostnou zvěst chudým. Ale i jeho čekal osud mučedníka, tak typický pro misionáře na Dálném východě. Denně riskoval život a při jednom ze zátahů byl jeho úkryt v horách vyzrazen katechumenem, který při výslechu podlehl nátlaku. Co se po zatčení otci Gabrielovi dělo, představuje paralelu k utrpení Krista na konci jeho pozemského života. Na misii odjel ve věku 33 let. Byl zrazen, zapřen blízkými spolupracovníky, zatčen, souzen a krutě mučen, mimo jiné i bitím bambusovými nástroji s řemínky. Nakonec byl odsouzen k popravě, společně s několika zločinci. Skonal v pátek ve tři hodiny odpoledne udušen na kříži a jeho smrt doprovodilo mimořádné znamení na nebi.

Jeho svědectví ale zanechalo v lidech Francie hluboký dojem, takže už za tři roky po mučednické smrti byl zahájen beatifikační proces (za svatého ho nakonec prohlásil Jan Pavel II. v roce 1996). Pro biskupa de Forbina-Jansona představovala Perboyrova láska k Číně skvělou příležitost připomínat jeho odkaz. Misie dětí se tedy zrodily skrze svědectví mučednictví francouzského misionáře a prvního budoucího světce Číny. Více podrobností o jeho životě a smrti si můžete přečíst na dalších stranách.

Zrod druhého misijního díla

Nejvhodnější dobou pro založení Díla dětí byl pontifikát papeže Řehoře XVI. (1831–1846), někdejšího prefekta Kongregace pro evangelizaci národů. Během jeho působení byla církev obohacena o 53 nových kněžských kongregací, 200 ženských kongregací otevřených pro misie ad gentes a 270 laických sdružení včetně Misijního díla šíření víry, u jehož zrodu stála Pauline Jaricot a jejíž dílo bylo velkou

inspirací pro vznik dalších budoucích misijních děl.

Biskup de Forbin-Janson se pokusil informovat o situaci veřejnost. Bylo však obtížné přesvědčit lidi o nezbytnosti založení společnosti na pomoc misionářům při záchraně dětí. V té době byly ve Francii zakládány četné misionářské instituty a myšlenka de Forbin-Jansona byla brána jako konkurence. Proti návrhu se postavili i členové Díla šíření víry. Ve 40. letech už Pauline neměla na jeho administrativní řízení vliv a nemohla tedy zařadit, aby se Dílo dětí stalo jeho pobočkou.

Charles de Forbin-Janson proto musel jít svou vlastní cestou – vytvořit úplně novou a samostatnou misijní organizaci. Nikdo ovšem netušil, že v době jejího oficiálního založení mu zbývá už jen poslední rok života.

19. května 1843 svolal v Paříži první výbor, který jeho jménem začal po Francii organizovat novou společnost po vzoru Díla pro šíření víry.

Když viděl, že je obtížné přesvědčit dospělé, obrátil se biskup přímo k dětem. Vyprávěl jim o osudu mnoha dětí z Číny a zeptal se, zda by tyto maličké nepokřtěné chtěly pomoci církvi zachránit. Děti se pak samy zajímaly, co pro ně mohou udělat, a na to jim biskup Charles odpověděl: „*Každý den se pomodlete krátkou modlitbu a jednou měsíčně darujte drobný penízek.*“ To zafungovalo. Horlivé děti zahájily kampaň modliteb, obětí a skutků lásky, aby zachránily potřebné děti na celém světě. Misie si našly místo v jejich srdcích a podpora druhých ve víře zároveň posilovala jejich vlastní víru.

Od té chvíle se snažil přesvědčit všechny francouzské biskupy o důležitosti tohoto projektu a předával jim své nadšení a energii. Tomuto cíli věnoval velkou část svého jmění i nakažlivého entusiasmumu, což bylo velmi užitečné proto, aby jeho návrh byl v zemích, kde ho představil, dobře přijat.

Otevřená srdce

De Forbin-Janson po návratu z Ameriky pobýval v Belgii a novému misijnímu hnutí velmi pomáhalo, že se o něj zajímal také belgický královský pár a že za členy Misijního díla dětí byly přijaty královské děti. Podporoval ho také apoštolský delegát v Belgii, z něhož se později stal papež Lev XIII., a projevovat mu velkou náklonost i v této funkci.

Během jednoho roku se dětem podařilo naspořit 3500 franků, které byly poslány apoštolským vikářům v Číně. První ženy, které tam přijaly katolickou víru, chodily dům od domu a zachraňovaly novorozence, jejichž osudem měla být smrt. Mnoho z nich tajně

pokřtily dokonce už cestou do misijního domu. Tyto ženy musely mít velkou vnitřní sílu, odvahu i víru, aby dokázaly čelit každodennímu smrtelnému nebezpečí. Přestože byly také tvrdě pronásledovány, zůstávaly věrně svému poslání, takže čínské křesťanské sirotčince po čase pečovaly už o 2000 dětí.

V dopise ze dne 14. prosince 1843 biskup de Forbin-Janson uvedl, že Dílo dětí působí ve Francii, Belgii, Holandsku, Švýcarsku, Itálii, Savojsku, Anglii, Spojených státech a Kanadě. Roku 1844 zakořenilo i v Číně, kde podporovalo sirotčince, útulky a vyučovací střediska pro opuštěné děti. Domovy řídili misionáři, ale jakmile děti dosáhly dostatečného věku, byly vráceny do rodin.

Sv. Jeroným Hermosilla

Narodil se v roce 1800 ve Španělsku, vstoupil do dominikánského semináře a ve 25 letech odplul na Filipíny, kde přijal kněžské svěcení. Později byl poslán do Vietnamu, kde naplnil své namáhající misijní poslání, trvající 32 let. Také on byl často pronásledován a musel neustále měnit bydliště i jméno, aby zabránil odhalení. Apoštolským vikářem pro Tonkin ho jmenovali roku 1839, v dalším roce byl vysvěcen biskupem. Působil až do října 1861, kdy ho i s dalšími spolupracovníky zajali (také následkem zrady), mučili a krátce na to popravili stětím. Jako světec patří k 116 druhům sv. Ondřeje Dung Lace. Památka se slaví 24. listopadu a zahrnuje 96 Vietnamců, 11 španělských misionářů z řádu sv. Dominika, kteří působili ve Vietnamu, a 10 členů francouzské misijní společnosti z Paříže. Jedná se o 8 biskupů, 50 kněží a 59 laiků kanonizovaných 19. 6. 1988 papežem Janem Pavlem II.

Zdroj: www.catholica.cz

Sv. Jeroným Hermosilla

Dílo dětí si nakonec získalo také srdce biskupů a kněží. Díky této všeobecné podpoře mohlo dále růst. Na konci prvního roku působení bylo přítomno už v 65 diecézích. Pro mnoho biskupů se stalo námětem pastýřských listů a pastoračních programů. Dospělí psali dětem poděkování za jejich štědrou materiální i duchovní pomoc a děti zase odpovídaly příslibem modlitby Zdrávas Maria a darem ze svých úspor. Byl to také krásný příklad spolupráce mezi církvemi prostřednictvím dětí.

Apoštolský vikář tonkinský, budoucí mučedník a světec, Mons. Jeroným Hermosilla o tom napsal: „*Dílo dětí je bezpochyby Dílem pocházejícím od Boha. Dílem, jež nikdy nemůže být dosti vychváleno ani podpořeno, Dílem, které zasluhuje, aby rozkvétalo a navždy zůstalo v církvi k její slávě. Dílem, jež děti obohacuje a současně jim pomáhá. Dílem, jež zasluhuje pozhénnání nebe i země.*“

Biskup Charles de Forbin-Janson zemřel 11. července 1844, krátce poté, co věnoval všechno své úsilí založení organizace s pevnými základy pro to, co se později stalo Papežským misijním dílem dětí.

Nezastupitelná role žen v misiích

Roku 1849 začala proudit zajímavá výměna dopisů mezi Čínou a Francií, mezi dospělými apoštolskými vikáři a dětskými misionáři. Mnoho těchto dopisů se stalo cennou historickou dokumentací, jež obsahovala všechny možné informace, jinak neznámé. Čínské autority byly ovlivněny ekonomickou politikou Francie, a proto politické motivy často vyvolávaly vážná pronásledování misionářů, někdy končící až krvavými masakry, jak se to stalo dvěma otcům lazaristům a 10 dcerám lásky, kteří vedli velký sirotčinec Díla dětí v Tien-Tsinu.

Rychlému rozmachu díla kromě nadšení biskupů a kněží pomáhalo také velké zapojování dětí, a to díky oddané práci animátorek (laických žen i řeholnic), které dokázaly všípit

misijního ducha do srdcí dětí a rodin. Jsou to právě především ženy, kdo dětem předávají nadšení a radost ze záchrany a pomoci potřebným dětem a velmi často je vedou k objevení misijního povolání ad gentes.

Pro rodiny se později stalo tradicí zapsat své děti v den jejich křtu jako členy Misijního díla dětí a věnovat dar, aby se i jiným dětem dostalo milosti křtu. Tato tradice je pozhénnáním pro děti a výchovným závazkem pro rodinu. Jedním z takových dětí byla Tereška Martinová, později velmi oblíbená svatá Terezie z Lisieux. Než se stala karmelitkou, sveticí a patronkou misií, vstoupila v devíti letech do Misijního díla dětí. Bylo to 12. ledna 1882. V archivech Národní kanceláře Papežských misijních děl ve Španělsku je také uložena drahocenná listina, jež potvrzuje, že za členku Misijního díla dětí byla přijata dokonce i španělská korunní princezna Isabella.

První mučedník Díla dětí

Paul Tchen se narodil ve velmi chudé čínské rodině a byl jedním z dětí, které vyrůstalo v Domově Díla dětí. Nadšeně se učil katechismus a požádal o vstup do semináře, kde ho vyučoval Mons. Lion, který později o životě tohoto chlapce sepsal paměti. Paul přijal křest a první svaté přijímání až v semináři, což bylo výjimečné, protože zde obvykle mohli být pouze chlapci z křesťanských rodin. Patřil ale k horlivým studentům a miloval práci s tesařským hoblíkem. Když mu bylo 19 let, otec si jej chtěl odvést domů, chlapec mu však odpověděl: „*Otče, už nepatřím tobě. Církev mi dala domov a vzdělání, a já teď patřím církvi. Bůh mě volá a já chci odpovědět na Jeho volání.*“ Koncem jara 1861 však vtrhli do semináře vojáci. Odvedli Paula i jeho dva druhy a obvinili je z toho, že jsou křesťané. Chlapci dlouho trpěli, ale zůstali věrni své víře navzdory výhrůžkám a mučení. „*Jsmo těžce pokoušeni, snaží se všemi způsoby, abychom se vzdali své víry, my bychom však raději zemřeli, než abychom se jí zřekli.*“ 29. července byl Paul stát, společně s dalším

seminaristou Josefem Tchangem, laickým sedlákem Jeanem-Baptistem Lô a kuchařkou ze semináře, vdovou Marthou Wang, která třem vězňům nosila jídlo. Vojáci seminář vypálili. V roce 1908 byl Paul blahorečen Piem X. O 12 let později bylo jeho tělo převezeno do Paříže a je pohřbeno v kapli Misijního díla dětí v katedrále de Notre Dame. 1. října 2000 (ve svátek sv. Terezie od Dítěte Ježíše) byl Janem Pavlem II. kanonizován jako jeden ze 120 čínských mučedníků.

Těžká léta nového století

Ani začátek 20. století nepřinesl misionářům úlevný odpočinek od neustálého pronásledování. Na přelomu století vypuklo v Číně tzv. Boxerské povstání. Boxeři byli tajnou nacionalistickou organizací, která chtěla zemi zbavit všech cizinců, a několik měsíců tvrdě bojovali proti alianci koloniálních mocností. V roce 1900 hromadně ničili a vybíjeli misijní dílny, sirotčince i misijní domovy. Mnoho misionářů tehdy zemřelo a křesťanství v Číně začalo upadat. V té době však už bylo Misijní dílo dětí rozšířeno po celém světě. Proud solidarity ovšem

přerušily dvě světové války, které způsobily další utrpení dětí ve světě.

Oslavy stoletého výročí (v té době už bylo přes dvacet let také dílem papežským) v roce 1943 znemožnila druhá světová válka, proto k nim došlo až o pár let později, kdy bylo možné tím více vyzdvihnout význam de Forbin-Jansonova díla. Poválečné období a zájem papeže Pia XII., který roku 1950 ustanovil Světový misijní den dětí, umožnily další rozkvet PMDD, zejména v domovské Francii. Po II. vatikánském koncilu, začátkem 60. let, ale zase ztratilo na síle. Koncil doporučoval nové formy práce s dětmi, měnil se pohled na misijní činnost a bylo třeba nalézt nové cesty pro misijní myšlenku Papežského misijního díla dětí.

Důležité milníky novodobé historie

Roku 1973 se sešli zástupci z národních kanceláří PMD v Evropě, aby ověřili metody a obsah misijní animace a brzy vytvořili CEME (Conférence de l'Enfance Missionnaire Européenne, evropskou konferenci PMDD). Ta se

Svědectví biskupa Mons. Faurie o životě Paula Tchena

V dopise, který je uložen v archivu Papežského misijního díla dětí, zmiňuje těžké dětství i jeho pevné rozhodnutí vstoupit do menšího semináře, přestože ještě nebyl pokřtěn: „...měl pocit, že vstupuje do svatyně obývané pouze anděly. Postupně si prohlédl své spolubratry, odložil si svých pár věcí u postele ve velké koleji a vydal se do kaple. Tam se před oltářem rozplakal radostí“.

Vypráví o svém povolání ke kněžství, které pocítil ve svém srdci, když byl pokřtěn a přijal první svaté přijímání, a také o vidění, které zažil: „Zvedl hlavu a znovu se zadíval na oltář. Jako ve snu viděl, že září do dálky, potřísněný krví.“

Pak přišlo bolestné setkání s rodiči, kteří ho z finančních důvodů chtěli mít doma, a nakonec jeho přijetí do hlavního semináře. To byl okamžik, kdy byl Paul povolán vydávat svědectví o víře. Dále čteme o jeho bolestném uvěznění, krutosti nepřátel víry, moudrosti a naději na nové nebe, která oživovala Paula i jeho spoluvězně Josefa a Jeana-Baptistu. Několik dní před smrtí napsali tito tři muži biskupovi Mons. Faurieovi poslední dopis v latině, v němž zmínili: „...víme, že se blíží den, kolem nás je tolik ticha, jsme klidní, cítíme neobyčejný pokoj. Vnímáme, že Pán je s námi.“

Zdroj: www.ppoomm.va

pravidelně schází každé dva roky, aby prověřovala, navrhovala a inovovala metody misijní animace.

V roce 1983 se sekretariát PMDD přestěhoval do Říma, do stejné budovy jako tři další misijní díla. Tato změna znamenala začátek cesty jeho obnovy. O deset let později se v Římě i po celém světě konaly oslavy 150. výročí založení, které mnoha národním kancelářím dodaly nový podnět k oživení a podpoře Díla dětí v mladých církvích.

Roku 1990 začala místní církev v Latinské Americe pořádat kurzy pro animátory a misijní pastorec dostala nový impuls k práci v místních církvích, což přispělo k dalšímu rozvoji. Za devět let byl v Argentíně uspořádán první misijní kongres.

Dnes Papežské misijní dílo dětí působí přibližně ve 120 zemích. Děti v ČR se do něj opět zapojily v roce 2000.

Oslav 160. výročí PMDD, které se konalo ve francouzském Lisieux, se už účastnila také první česká skupinka – tvořilo ji dvanáct dětí

a čtyři dospělí, mezi nimiž byl tehdejší národní ředitel PMD P. Jiří Šlégr a Jana Zehnalová, diecézní ředitelka pro brněnskou diecézi. O poznání větší akce, co do počtu dětí i přítomných zemí, bylo setkání PMDD v Římě roku 2009 a z České republiky už byl vypraven celý autobus. Jednou z vedoucích byla opět Jana Zehnalová, která na akci po letech vzpomíná:

„Vedoucí jsme byly dvě: Olga Landrová (dnes je salesiánskou misionářkou na Kubě) a já. Každá skupina se měla podílet na programu v aule Pavla VI. se Sv. otcem, ale nakonec jsme asi byli jediní. Protože to byly děti posbírané z celé ČR, nacvičovaly se při zastávkách na parkovištích tance, které jsme pak předváděli. Aby si děti zapamatovaly písničky, na které se tancovalo, hrály se co chvíli v autobuse. Celková úroveň sice nebyla kdovíjaká, ale děti sklídily obrovský potlesk a všude nás pak poznávali a hlásili se k nám. Spávali jsme na předměstí u salesiánů (zajistila Olga) a díky ní i pořadatelům jsme měli nádherné zážitky.“

Více vzpomínek Jany Zehnalové na porevoluční začátky Papežského misijního díla dětí najdete v samostatném rozhovoru na straně 24.

Bronislava Halbrštátová na setkání CEME v Chorvatsku nabízí české materiály pro misijní práci s dětmi

Nic v životě se neděje náhodou

Život a mučednická smrt prvního světce Číny, kněze, misionáře a patrona Misijního díla dětí Jeana-Gabriela Perboyra

Nic se neděje náhodou. Ani život, ani smrt, ani povolání. Jean-Gabriel Perboyre se narodil 6. ledna 1802 v Mongesty u Cahors v jižní Francii v rodině, která dala církvi tři lazaristy a dvě dcery milosrdenství. V takovém prostředí na něj dýchla víra, zde přijal jednoduché, ale podstatné hodnoty, a pochopil smysl života jako daru. V rolnické rodině se narodil jako první dítě. V dětství musel pomáhat na poli a do školy chodil jen v zimě, a to až od osmi let. Otec předpokládal, že jednou po něm nejstarší syn převezme hospodářství.

V době, kdy dospíval, vstoupil jeho mladší bratr do semináře. Jean-Gabriel byl požádán, aby ho nějakou dobu doprovázel, než si zvykne na nové prostředí. Přišel tam náhodou a měl rychle odejít. Ale „náhoda“ odhalila užaslým očím mladého muže netušené obzory. Pochopil, že i jeho skutečná životní cesta vede sem, do semináře.

Kněžský ideál a osud hrdiny

Církev ve Francii se právě vynořila ze zkušenosti Francouzské revoluce, s pošpiněným oděvem mučednictví jedněch a utrpením odpadlictví druhých. Pohled, který nabízely první roky 19. století, byl tristní: zničené budovy, vypleněné kláštery, duše bez pastýřů. Ne náhodou se tedy kněžský ideál jevil mladému člověku nikoliv jako příjemný životní stav, ale jako osud hrdinů.

Rodiče překvapeně přijali synovu volbu a povzbudili ho. Jeho strýc Jacques byl lazarista. To vysvětluje, proč v roce 1818 v mladém Jeanu-Gabrielovi dozrál misionářský ideál. A misie v té době znamenala především Čínu. Čína však byla vzdáleným preludem. Odejít znamenalo už nikdy nenalézt atmosféru vlnivého domova, už nikdy neucítit jeho vůni, už nikdy nezakusit jeho přívětivost a podporu.

Pro mladého Perboyra ale bylo přirozené, že si vybral misijní kongregaci, kterou založil svatý Vincenc de Paul v roce 1625, aby

Mladý Jean-Gabriel Perboyre před odjezdem do Číny

evangelizovala chudé a vychovávala duchovní. Především ale aby inspirovala své vlastní členy ke svatosti. Misie totiž není propaganda. Církev vždy chtěla, aby ti, kdo hlásají Slovo, byli vnitřně umrtvenými osobami, naplněnými Bohem a láskou. K osvětlování temnoty nestačí mít lampu, pokud dojde olej. Jean-Gabriel nešel napůl. Jestliže byl mučedníkem, bylo to proto, že byl světcem.

Život a mučednická smrt Jeana-Gabriela Perboyra se stala předlohou pro mnoho textů

Vzít na sebe zlo mnohých a milosrdně ho spálit

V letech 1818 až 1835 působil ve své zemi jako misionář. Především v době formace byl vzorným novicem a seminaristou. Po vysvěcení na kněze (1826) měl na starosti formaci seminaristů. Běh jeho života změnila nová, ovšem nikoliv „náhodná“ událost, jejímž protagonistou byl opět jeho mladší bratr Louis.

I on vstoupil do misijní kongregace a požádal o vyslání do Číny, kde se mezitím (18. února 1820) stal novým vincentinským mučedníkem později svatořečený François-Régis Clet. Během několikaměsíční cesty byl však Louis, kterému bylo pouhých 24 let, povolán do nebeské misie. Všechno, v co mladý kněz doufal a co

vykonal, by bylo marné, kdyby Jean-Gabriel nepožádal o to, aby svého bratra mohl nahradit na uvolněném místě.

On sám dorazil do Číny v srpnu 1835, po pěti měsících plavby. Na Západě se v té době o tzv. Nebeské říši nevědělo téměř nic a neznalost byla oboustranná. Oba světy se cítily vzájemně přitahovány, ale dialog byl obtížný. V evropských zemích se o čínské civilizaci nemluvílo, hovořilo se pouze o pověrách, obřadech a „směšných“ zvycích. Soudy byly ve skutečnosti předsudky. Hodnocení Evropy a křesťanství ze strany Číny nebylo o nic lepší. Mezi oběma civilizacemi panovalo jakési temno. Bylo zapotřebí, aby ho někdo překročil, vzal na sebe zlo mnohých a milosrdně ho spálil.

Splynout s místními lidmi

Jean-Gabriel se po období aklimatizace v portugalské kolonii Macao vydal na dlouhou cestu džunkou, pěšky nebo na koni, která ho po osmi měsících zavedla do Nanyangu, kde začal znovu studovat jazyk. Před začátkem misijního působení se musel nejen zdokonalovat v čínštině, ale také přizpůsobit svůj zevnějšek. Vstup do země byl Evropanům zakázán a bylo

Čínští křesťanští mučedníci

proto žádoucí co nejvíce splynout s místními lidmi. Bratru Jakobovi o tom napsal: „*Poskytl bych vám svým čínským způsobem života zajímavou podívanou. Mám oholenou hlavu, vousy, a kottám čínštinu. Místo přiborem jím dvěma hůlkami.*“ Průvodci ho při kontrolách vydávali za nanyanganského obchodníka s čajem.

Po několika měsících se i přes určité obtíže dokázal dobře vyjadřovat čínsky a okamžitě začal sloužit a navštěvovat malá křesťanská společenství. Byli to převážně velmi chudí lidé. Navštěvoval jejich příbytky, když chodil udělovat svátosti nemocným, a viděl, že mají v chatrčích krom holé země jen trochu slámy a že postrádají také oblečení. Uvádí se, že se setkával asi se dvěma tisíci chudých křesťanů a mši svatou sloužil s neobvyklou vroucností. Věnoval se i opuštěným dětem a osvědčil se jako velmi dobrý učitel.

Roku 1838 byl poslán do Hubeje, který je součástí jezerní oblasti Jang-c'-fiang. Přestože vykonával intenzivní apoštolát, velmi trpěl na těle i na duchu. Dolehlo na něj údobí duchovní úzkosti. V jednom dopise napsal: „*Prosim nejprve o své obrácení a posvěcení, a pak o milost, abych nedopustil, aby se Jeho dílo příliš zkazilo.*“

Pro ty, kdo vidí věci zvenčí, je těžké si představit, že by se misionář jako on mohl ocitnout v temné noci. Duch svatý ho však v prázdnotě pokory a v Božím mlčení připravil na nejvyšší svědectví. Spolubratři později uvedli, že se mu pak dostalo jako posily vidění Krista na kříži, který jej uklidňoval a připravoval k mučednické smrti.

Spoután pro Krista

V roce 1839 zastínily obzor dvě zdánlivě nesouvisející události. První bylo vypuknutí pronásledování poté, co mandžuský císař Quinlong v roce 1794 zakázal křesťanské náboženství. Druhou bylo vypuknutí čínsko-britské války. Ta nakonec trvala tři roky a je označována jako „opiová válka“.

Obraz představující nanebevzetí misionáře Jeana-Gabrie-la Perboyra

Čínské hranice byly uzavřeny a misionáři museli být neustále ve stěhu. 15. září 1839 se v Ča-jüen-kenu, kde Perboyre pobýval, objevili vojáci.

Rozhodl se ukrýt v okolí, protože nedaleké hory porostlé bambusovými lesy se spoustou skrytých jeskyní se zdály být bezpečným útočištěm. Vojáci však pohrůzkami přinutili jednoho z katechumenů, aby jim prozradil místo, kde se misionář skrývá. Když ho následně dopadli, otci Gabrielovi začala krutá zkouška.

Vězeň neměl žádná práva, nebyl chráněn zákonem, ale podléhal zvůli svých strážců a soudců. Protože byl zatčen, předpokládalo se, že je vinen, a pokud byl vinen, mohl být potrestán.

Dvě životní zásady sv. Jeana-Gabriela Perboyra

Dobro v duších se koná jen modlitbou.

Ve všem, co děláte, pracujte jen pro to, abyste se líbili Bohu; jinak byste marnili svůj čas a své bolesti.

Podle dochovaných zdrojů jeden z jeho prvních výslechů probíhal následovně:

- Jsi křesťanský kněz?
- Ano, jsem kněz a hlásám toto náboženství.
- Zřekneš se své víry?
- Nikdy se nezřeknu své víry v Ježíše Krista.

Požádali ho, aby vydal své bratry ve víře a sdělil důvody, proč přestoupil čínské zákony. Svědek pro Krista však není udavač. Proto mlčel.

Vězeň byl postupně převážen na další místa, kde se brutalita výslechů stupňovala. Několik hodin musel klečet na zrezivělých železných řetězech, byl zavěšen za palce a vlasy na trám nebo opakovaně bit bambusovými holemi.

Více než fyzické násilí ho však zraňovala skutečnost, že byly zesměšňovány hodnoty, v něž věřil: naděje ve věčný život, svátosti a víra.

Raději zemřít než zapřít svou víru

Třetí soudní proces se konal ve Wuchanu. Byl předvolán před čtyři soudy a podroben dvaceti výslechům, při kterých byl mučen a zesměšňován tím nejkrutějším způsobem. Společně s ním procházeli vlastním utrpením také ostatní zajatí křesťané. I oni byli násilím nuceni zřít se víry, někteří museli ponižovat či bít misionáře, který jim přinesl víru. Jean-Gabriel dostal 110 ran bičem za to, že nechtěl šlapat po kříži. Mezi různými obviněními proti němu bylo nejtěžším obviněním to, že měl nemorální vztah s mladou čínskou dívkou Annou Kao, která složila slib panenství. Mučedník se bránil. Nebyla ani jeho milenkou, ani služebnou. Křesťané se k ženám chovají s úctou, odpovídal. Také ho při výslechu donutili obléci si mešní roucho. Chtěli ho obvinít, že svého kněžství zneužíval pro své osobní zájmy. Misionář oblečený do kněžského oděvu však na přítomné natolik zapůsobil, že ho dva křesťané požádali o rozhrěšení.

Komunita čínských křesťanů zachycená na fotografii z roku 1905 při slavení Vánoc

Nejkrutějším soudcem byl mocný místodržící. Z misionáře v té chvíli už byl jen stín a pro bezohledného muže představoval snadnou kořist. Chtěl příznání, uznání, odsouzení. Ale jestliže Perboyrovo tělo projevovalo slabost, jeho duše zesílila. Teď už jen čekal na setkání s Bohem, které se, jak čím dál více pociťoval, každým dnem blížilo. Když Jean-Gabriel naposledy odvětil: „Raději zemřu, než abych zapřel svou víru!“ soudce vyřkl rozsudek: zemře smrtí uškrcením.

S Kristem knězem a obětí

Následovalo období čekání na potvrzení rozsudku císařem. Snad bylo možné doufat ve shovívavost panovníka. Válka proti Angličanům však jakoukoli možnost vstřícného gesta znemožňovala. A tak v pátek 11. září 1840 dorazil v plné rychlosti císařský vyslanec s dekretem, který rozsudek potvrdil. Spolu se sedmi zločinci byl tedy misionář odveden na kopec zvaný „Červená hora“, kde byli nejprve postupně popravováni ostatní odsouzení. Otec Perboyre se modlil. Když na něj přišla řada, kati mu svlékli červenou tuniku a přivázali ho ke kůlu ve tvaru kříže. Kolem krku mu dali provaz a uškrtili ho. Zemřel, nebo se spíše narodil v nebi, aby na zem snesl rosu Božího požehnání.

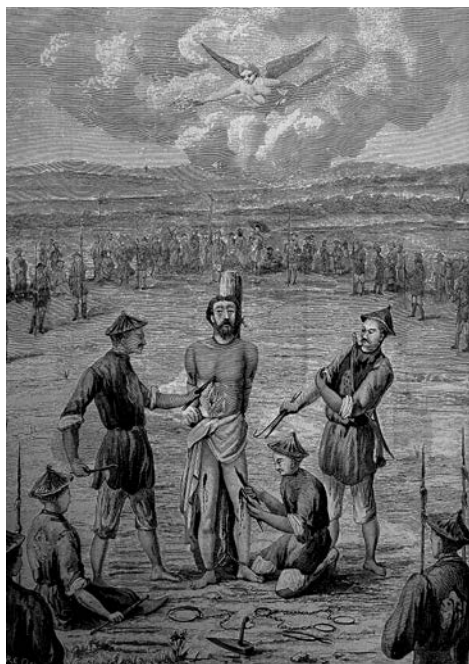
Mnohé okolnosti jeho uvěznění (zrada, zatčení, smrt na kříži, den a hodina) ho přibližují

Modlitba

sv. Jeana-Gabriela Perboyra

Pane, proměň mě, ať moje ruce jsou Tvými rukama. Ať moje oči jsou Tvými očima. Ať můj jazyk je Tvým jazykem. Ať mé smysly a mé tělo slouží jen ke Tvé slávě!

Především mě ale, Pane, proměň, ať má paměť, moje inteligence a mé srdce jsou Tvou pamětí, inteligencí, Tvým srdcem, ať jsou mé činy a mé pocity jako Tvé činy a Tvé pocity!

Mučednická smrt Jeana-Gabriela Perboyra

Kristovu utrpení. Vlastně celý jeho život byl životem svědka a věrného Kristova učedníka. Svätý Ignác z Antiochie napsal: „*Hledám toho, který za nás zemřel, chci toho, který za nás vstal z mrtvých. Hle, blíží se čas, kdy se narodím k životu. Mějte se mnou soucit, bratři, nebraňte mi, abych se narodil k životu.*“

Jean-Gabriel se „narodil k životu“ 11. září 1840, protože vždy hledal „*toho, který za nás zemřel*“. Jeho tělo odpočívá ve Francii, ale jeho srdce zůstalo v jeho vyvolené zemi, v Číně. Právě tam dal synům a dcerám svatého Vincence očekávání, že i oni se, po životě stráveném ve službě evangelia u chudým, narodí v nebi.

Na podkladě článku: <https://fjnd.org/Blog/Vie-spirituelle/Autres-Prieres/Seigneur-transforme-moi-!-priere-de-St-Jean-Gabriel-Perboyre>

zpracovaly Veronika Pavlů a Jana Trojovská

Misijní klubka ožívují dění ve farnosti

Také máte pocit, že nám covidová doba vnesla do života nárůst individualizace a touhu po akčnosti – nejraději ve smyslu „bav mě“? Svět se stále vyvíjí a nabírá na tempu, covidem však jako by udělal přímo kotrmelec. Mnoho z věcí, které bývaly dříve samozřejmé, najednou neplatí a netáhne. Je třeba ne jenom recyklovat staré osvědčené metody a aktivity, ale hledat nové cesty, přístupy a výzvy.

Povzbudivé je, že základní principy jako soucit, obětavost, touha pomáhat, a především sounáležitost a pěkný vztah k druhému člověku, zůstaly hluboce zakořeněné v nitru člověka. Někdy vyvěrají na povrch samy, někdy je potřeba trošinku hledat a odkrývat. To se nejlépe dělá ve společenství lidí, které něco spojuje,

Misijním klubkům pomáhá diecézní ředitel, zde jsou Jana Zehnalová (Brno) a sr. Angelka Pintířová (Praha)

kteří mají společné cíle. Takovými společenstvími můžou být farnosti.

Minulý rok se scházely ve farnostech synodální skupinky. Někteří si možná i díky nim uvědomili, že potřebují prohlubovat svou víru a dál se schází nad Písmem, katechismem nebo v modlitebních kroužcích. Hodně se mluví o potřebě nové evangelizace a propojení všech aktivit na úrovni farní, děkanátní, diecézní a dále.

Jednou z možností, jak zapojit děti do života farnosti, je mít fungující Misijní klubko

Děti se stávají členy světového hnutí Papežského misijního díla dětí (PMDD). Učí se myslet na druhé nejen na sebe. Věřící děti za podpory rodičů obětují za děti na celém světě jednu modlitbu Zdravas Maria denně. Nepřijdou zkrátka: všechny děti zapojené v PMDD na celém světě se denně modlí zase za ně. Přičemž je známo, že **modlitba** dětí je Bohu zvláště milá.

Děti v PMDD se učí **obětavosti**. O co méně je tento um přitažlivý, o to více je potřebný. Bez obětavosti vyrůstají z lidí sobci, kteří vidí jen sebe a pro druhého nejsou schopni nezištně nic udělat. Často bohužel ani pro své rodiče.

Třetím sloupem misijní výchovy je **služba**. Navazuje na předchozí dva, a přece je obsáhlejší. Ve farnostech se čím dál více osvědčuje zapojení „otevřených“ Misijních klubek. Ta úzce spolupracují např. s místními seniory. Vzájemně se navštěvují, babičky pomáhají s ručními

pracemi, pečením, vystřihováním apod. Dědečkové zase při práci venku. Misijní klubka se činí ve škole i mezi ministranty, při Tříkrálových sbírkách, při návštěvách starých a nemocných, s nimiž si „vyměňují životní zkušenosti“. Nebo myslíte, že pro děti není zajímavé, jak vypadal svět, když jejich prarodiče byli malí? Rodiče většinou na takové povídání nemívají čas.

Posledním sloupem systematické misijní výchovy je **tvorivost**. Projevuje se ve vztazích jako „*co pro tebe mohu udělat? Co ti udělá radost?*“ i ve tvoření pěkných věcí pro druhé.

V Misijním klubku se mohou scházet děti věřící i nevěřící

Také v něm není stanoven věk a dokonce ani celkové zaměření. Misijní program se tedy může promítat do společenství rodin s dětmi stejně jako do společenství ministrantů či jiné skupinky. Může být jednou týdně stejně dobře jako jednou za měsíc. Probíhat může venku, ve farní místnosti nebo ve škole při hodině náboženství. Striktně není dán ani program. Národní kancelář PMD může na požádání zaslat jako pomoc program MOST, ale ani ten není zcela závazný. Některým skupinkám se osvědčily výlety do okolí, některým stolní hry. Stejně tak jako jsou rozmanité záliby, může být rozmanitá náplň činnosti Misijního klubka. V každé farnosti je pár lidí, kteří mají co nabídnout. Jen je potřeba je najít a pozvat.

Historie nás učí, že všechna díla procházejí lepšími a horšími obdobími. Celý život člověka je občas jako na houpačce. S různými společenstvími je to stejné. Už zakladatel Charles de Forbin-Janson zakusil, jak bylo obtížné přesvědčit dospělé lidi o nezbytnosti společenství na pomoc při duchovní záchraně dětí. Jak je tomu u vás? Zkuste to! Přeji vám hodně nadšení a doplňuji: nenechte se odradit. Zlý duch vždy odvrací od dobrého díla.

Jana Zehnalová,
diecézní ředitelka brněnské diecéze

Praktický průvodce pro misijní práci s dětmi

Příručka pro Misijní klubko

Tento praktický průvodce slouží jako návod pro misijní práci s dětmi a je určen zájemcům o založení Misijního klubka, stejně jako vedoucím již založených Misijních klubek. Dozvíte se v něm všechny důležité kroky pro vedení misijní skupinky, včetně toho, jak si rozvrhnout rok a plánovat schůzky. Brožurka nabízí i spoustu praktických tipů, včetně informací o obřadu přijímání do PMDD a hymny Pošli mě, půjdu já. Prohlédnout si ji můžete online v **Katalogu materiálů** na www.missio.cz nebo si ji v Národní kanceláři objednat v tištěné podobě (46 stran formátu A5).

Pro práci s dětmi můžete využít i starší misijní materiály, jakou jsou Duhy, Mosty, pexesa... katechetické materiály najdete na misijním webu v sekci **Misijní výchova dětí** (pod záložkou **Zapojte se**), ostatní zábavné a propagační pomůcky si můžete prohlédnout a objednat v Katalogu misijních materiálů, na který se dostanete přímo z hlavní stránky www.missio.cz

Pořádně se rozjed' se svou vírou, abys mohl změnit věci kolem sebe

Diecézní ředitelka pro brněnskou diecézi Mgr. Jana Zehnalová pracuje pro Papežská misijní díla už od roku 2000 a v současnosti je nejdéle působícím diecézním ředitelem. Pravidelně se setkáváme na Národních radách. Na té nedávne jsme mimo jiné zavzpomínaly na misijní dobu před dvaceti lety. Vznikl z toho spontánní rozhovor, který se vztahuje k novodobým dějinám Papežského misijního díla dětí u nás a prvním velkým misijním akcím, kterých se české děti mohly zúčastnit.

Vzhledem k tomu, že jsem právě připravovala obsah Misijního zpravodaje na téma historie Díla dětí, rozhodla jsem se toto naše povídání částečně zachytit a zprostředkovat ho v této neformální podobě i ostatním. Možná se mezi čtenáři najde někdo, kdo se s námi rád podělí o své vzpomínky na členství v Papežském misijním díle dětí nebo Misijním klubku v prvních letech nového tisíciletí. Pro ty, kdo novodobou historií na vlastní kůži nezažili, třeba zase bude zajímavé zjistit, jak to tenkrát vypadalo...

● **Jani, protože toho už v PMDD ČR hodně pamatuješ, napadlo mě zeptat se tě, jestli si vzpomínáš i na úplný začátek PMDD.**

Je těžké říct, co bylo úplným začátkem. Jako katechetka jsem zaregistrovala *nějakou misijní organizaci, která se obrací na děti*, někdy ke konci minulého tisíciletí. Tehdy ke mně přes katechetické centrum dorazila mapa světa s prosbou o modlitbu dětí za děti na celém světě. V hodinách náboženství se nápad ujal a děti se skutečně s nadšením modlily. (*Vidím, že se trochu usmíváš. Uvědom si, že to byla ještě vcelku porevoluční doba, o duchovní věci se zájmovalo docela dost dětí i rodičů.*) Úsilí dětí bylo tak velké, že jsem zkusila napsat zpětnou reakci. A přišla odpověď: obrázky a požehnání. Brzy nato se konalo brněnské setkání katechetů. Na něj přijel jakýsi kněz a učil nás dětskou „šeptací písničku“. U oběda se představil jako P. Jiří Šlégr, ředitel Papežských misijních děl v ČR.

● **A to už PMDD v ČR existovalo?**

Oficiálně ještě ne. Až na začátku tisíciletí věci nabraly rychlý spád. 18. – 22. 10. 2000 1. světový misijní kongres v Římě, kde jsme byli tak trochu ještě ve stínu našich slovenských přátel. Pak, myslím, hned zjara 2001 setkání nás a Slováků v polském Czchově, o rok později moje první CEME = evropské setkání pracovníků PMDD a hned na podzim 2002 první Celonárodní kongres PMDD ve Špindlerově Mlýně.

● **Takže v roce 2002 už byla na světě také oficiální Misijní klubka?**

Ano, v roce 2002 se „klubala na svět“ první Misijní klubka. Jejich organizaci a náplň jsme sestavovali právě cestou na všechna ta výše jmenovaná setkání, a hlavně cestou z nich. Dávali jsme dohromady to, co jsme slyšeli a doplňovali svými nápady pro realizaci v našich podmínkách. Tak vznikaly první misijní programy MOST pro systematickou misijní výchovu dětí, později Batůžky jako příprava na Misijní kongresy dětí.

● **Měl vznik Misijních klubek nějaký vzor v zahraničním PMDD?**

Nejsem si úplně jistá, ale myslím, že název Misijní klubko je náš český. Pro dospělé je Misijní klub, pro děti zdobně Misijní klubko, které se dá dobře zpracovat i výtvarně. Název se ujal. Nicméně děti jsou v PMDD organizovány

i v jiných zemích, a to velmi dobře. Někde rodiče nechávají děti zapsat do PMDD hned při křtu (mají zajištěnou modlitbu za své dítě), někde do PMDD vstupují děti samozřejmě v blízkosti 1. svatého přijímání.

● Měli jste možnost se setkat s dětmi organizovanými v PMDD v zahraničí?

Ano. Když pominu, že jsme se my dospělí účastnili např. Celostátního setkání dětí v polském Krakově, měly možnost se s jinými dětmi z PMDD setkat i naše děti. V roce 2003 probíhaly oslavy 160. výročí založení PMDD. Pořadatele tehdy napadlo pozvat ke hrobu sv. Terezie z Lisieux, patronky PMDD, zástupce dětí z celé Evropy. Večer 29. 5. 2003 se tedy sjelo do Pardubic 12 navzájem se neznajících dětí a o den později vyrazilo se 4 dospělými do Francie. O dva dny později už jsme byli účastníky evropského setkání PMDD ve francouzském Lisieux.

● Neměly děti problém s dorozuměním? Nebo všechny uměly dobře anglicky či francouzsky?

Ne, pořadatelé měli vše dobře promyšleno a připraveno. Kde to jen trošku šlo, přidávalo se ke slovu i pantomimické doplnění. A protože naše děti byly nejen akční, nadšené, ale měly i velký smysl pro humor, vzpomínám si např., že když se bazilika v Lisieux otřásala mešním zpěvem tisíců dětí, ty naše nechtěly zůstat pozadu. Protože neznaly slova, nadšeně zpívaly naše obligátní La-la-la. Ale pak kdosi utrousil, že Francouzi přece používají „nosovky“, a tak se místo La-la-la ze všech hrdel dralo jásavé Na-na-na. A bylo vyřešeno.

● Zaujalo tě ještě něco v Lisieux?

Ano. Samozřejmě kromě skleněné rakve s vystaveným tělem sv. Terezie a návštěva míst, kde žila, i heslo celého setkání. Znělo *Pořádně se rozjed' se svou vírou, abys mohl změnit věci kolem sebe*. Symbolem kolečkové brusle

a skateboard. Myslím, že tuto myšlenku by bylo dobré stále připomínat a uvádět do života.

● Vraťme se ještě k našim dětem. Jak to ony prožívaly?

Naše děti byly úžasné. Během pár hodin by nikdo neřekl, že se nekamarádí už od dětství. Když jsme se o pár dnů později loučili, všichni svorně tvrdili, že se stanou misionáři.

● A zůstala jsi s nimi v kontaktu? Bylo by zajímavé zjistit, jak šly dál jejich životní cesty a zda v jejich srdcích zůstalo něco z misijního povědomí.

Uvědom si, že dnes už jsou tyto „dětí“ asi samy rodiči. Ale třeba se někdo přihlásí, až si přečte tento rozhovor. (*úsměv*) Já je viděla o něco později na II. celostátním kongresu PMDD ve Vilémově u Havlíčkova Brodu. Měly zde nějak zúročit právě onu cestu do Francie. Poslala jsem jim tehdy upravené texty Marie Holkové o Terezii z Lisieux, aby se je pod vedením nějakého učitele dramafáku naučily, rodiče jim obstarali oděv vhodný k postavě, kterou budou hrát a přijely. A co se tehdy odehrálo, považují ještě dnes trochu za zázrak. Děti přijely, s sebou úbory, které přesně odpovídaly době i ztvárněvané postavě a „strihly divadlo“ jako by je několik měsíců společně nacvičovaly. Perfektně.

● Ještě jsi někdy zažila podobnou akci?

Myslíš naše děti z PMDD v cizině? Ano. O 6 let později. Ve dnech 28. 5. – 1. 6. 2009, se konalo v Římě Evropské setkání Papežského misijního díla dětí. Celá příprava začala někdy z počátku roku 2009. Na pozvání Svatého otce tentokrát mohl dorazit celý autobus dětí. Různým výběrem se nakonec sešli zástupci osmi Misijních klubek se svými vedoucími. Obrovskou pomocnicí ve všech přípravách i uskutečnění byla tehdejší diecézní ředitelka PMDD plzeňské diecéze a současná misionářka na Kubě Olga Landrová. Nejenže znala perfektně italsky a „protáhla“ nás ve Vatikánu všude,

Vzpomínky na první mezinárodní akce PMDD

1 Vyrážíme do Lisieux; 2 Čekáme na autobus v Brně; 3 Jsme od nás – z České republiky; 4 U salesiánů; 5 Ví-tání v bazilice; 6 Poprvé ve Vatikánu; 7 Vítá nás bazilika i děti; 8 S papežem Benediktem; 9 Před generálkou; 10 S naší velkou skupinou v Lisieux; 11 Při mši; 12 Poslední společná svačina v Rozvadově; 13 Jako herci představení o sv. Terezii z Lisieux

kam bychom se sami jen obtížně dostávali, ale dobře se vyznala v celém Římě a zajistila nám i koupání v moři u soukromé černé pláže v Ladispoli a ubytování u salesiánů. Ona stála také za velkým věhlasem českých účastníků.

● Co si pod tím představit?

Pořadatelé chtěli, aby si děti z každé země připravily krátké představení pro ostatní děti. Na to, že se děti neznaly, byly z celé ČR a měly se poprvé uvidět až v autobuse, to nebyl nijak lehký úkol. Nakonec hudebně nadaná Olga za pomoci svých přátel vytvořila instrumentálku složenou z našich známých písniček a děti že je doplní společným kruhovým tancem. Návzik mezi kamiony na parkovištích nebo na rozžhaveném černém písku u moře nebyl právě idylický, nicméně – jak jsme zjistili až na místě, byli jsme jediní, kdo splnil žádost pořadatelů. Děti vystoupily v předprogramu mezi význačnými umělci a doslova roztleskaly celou aulu Pavla VI. Až do konce pobytu pak byly všude poznávány a velmi hezky přijímány. Terezka a Tomáš v krojích si pak za všechny podávali ruku s papežem.

● Co bylo na programu evropského setkání PMDD?

Kromě již zmíněného setkání s papežem, při němž Svatý otec odpovídal i na zvědavé otázky dětí, jsme měli dětskou misionářskou mši v bazilice sv. Pavla za hradbami, prošli jsme Kalistovy katakomby, nejznámější římské pamětihodnosti, nevynechali noční procházku Věčným městem. V církvi se právě slavily Letnice a v Římě Giro d' Italia. Všechno bylo grandiózní a slavnostní.

● Vzkázal tehdy něco Svatý otec dětem?

Ano, vyslovil 3 myšlenky, které se pak při různých příležitostech opakovaly a rozvíjely. **Máme pomáhat papeži v misijním úsilí třemi D: 1) disciplínou** = umět se ovládat, nenechat se svádět ke zlu, **2) doktrínou** = znát

Písmo a Ježíše, abychom podle toho mohli žít, **3) devozione** = **zbožností**, která nás vede dopředu, otvírá nové obzory, dává nové možnosti. Projevuje se především modlitbou, slavením nedělní mše svaté, přátelstvím, solidaritou, pomocí a přinášením Krista druhým.

● Měly někdy české děti možnost setkat se s dětmi z PMDD z jiných zemí třeba tady?

Bezprostředně, myslím, jen jednou, a to na přelomu května a června roku 2004. Tehdy jsme hostily v ČR děti – malé misionáře z Ugandy.

● A jak to se setkáváním dětí z Misijních klubek vypadá dnes?

S covidovou érou se mnohé rázně změnilo – potřeby, možnosti, ale i myšlení, nastavení vnitřního JÁ... Přesto setkávání věřících dětí, a to nejen na území farnosti nebo děkanátu, považují za velmi důležité. Děti potřebují vidět, že nejsou samy, že víra není tak ojedinělým jevem, jak si často myslí. Potřebují oporu ve věřících kamarádech, ve vrstevnicích, kteří vyznávají stejné hodnoty jako ony. Potřebují cítit sounáležitost a podporu.

● Můžeš to vyjádřit ještě konkrétněji?

Záleží opět na podmínkách, vynalézavosti, ochotě zapojit se a vyjít ze sebe. Některá Misijní klubka hledají spolupráci s blízkými Misijními klubky, některá se zúčastňují společných akcí na úrovni děkanátu, farnosti nebo diecéze. Každé Misijní klubko má možnost uspořádat misijní akci, a třeba za pomoci diecézního ředitele na ni pozvat další. Celostátně se Misijní klubka a jejich příznivci scházejí na Kongresech PMDD. Dosud proběhlo 7 misijních kongresů a snad moc neprozradím, když úplně tajně přiznám, že se děti pomalu mohou těšit na další. Je tam vždy mnoho dětí a super program.

Téma připravila Veronika Pavlů

Jak aktuálně pomáháme v misiích

S velkou radostí a vděčností vám sdělujeme, že jste učinili svět krásnějším místem pro život pro 85 976 nejchudších a nejpotřebnějších dětí. Těmto dětem jste zajistili například lékařské ošetření, léky, jídlo, vzdělání nebo křesťanskou formaci. Některé děti se díky vám poprvé v životě jednou denně dostatečně najedly, další mají zajištěnou rehabilitaci nebo léky. Mnohé se mohly vrátit do školy, kterou kvůli nezbytné podpoře rodiny musely opustit, další mohou díky vaší štědrosti ve vzdělávání pokračovat.

Papežské misijní dílo dětí

Keňa	9 500	Bangladéš	46 000
Nigérie	11 700	Filipíny	23 900
Rwanda	16 000	Indie	43 100
Tanzánie	12 000	Pakistán	17 500
Uganda	27 000	Sýrie	10 800
Zambie	19 700	Srí Lanka	54 800
Malawi	34 000	Papua N. G.	12 000

Díky vaší podpoře také studuje 2338 bohoslovců ze 7 zemí. Tito mladí muži mohli uposlechnout Božího volání a pomoci doplnit zoufale nedostatečný počet kněží v misijních zemích, kde je někdy jen jeden kněz na území velikosti naší diecéze.

Vaše štědrost během Misijní neděle umožňuje mimo jiné výstavbu tří nových kostelů a kaplí v místech, kde se dosud věřící scházejí pod

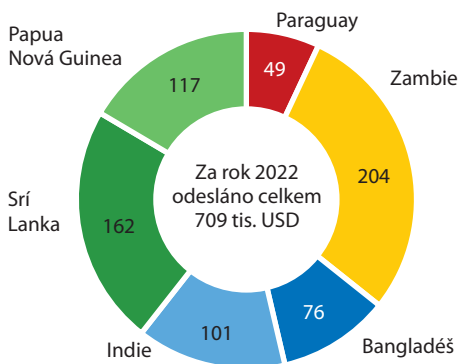
Dílo Svatého Petra apoštola

Keňa	47 200	Indie	26 000
Rwanda	5 100	Ghana	5 800
Uganda	39 700	Nigérie	65 000
Zambie	19 000		

širým nebem a nejsou nijak chráněni před rozmary počasí. Navíc zajišťuje podporu několika tisícům katechetů, kteří jsou neocenitelnou pomocí pro kněze, protože na spoustu míst se kněz dostane jen párkrát za rok.

Papežské misijní dílo šíření víry

Bez vašich darů a aktivit bychom nedokázali nic z toho. **Za vaši pomoc jménem všech potřebných ze srdce děkujeme!**

Misijní postní aktivity a pomoc Sýrii

Již potřetí jsme pro vás na postní dobu připravili modlitební aktivity spojené s finanční podporou potřebným. V době, kdy jsme zahajovali velikonoční přípravy, postihlo Turecko a Sýrii ničivé zemětřesení. Svou postní almužnu jste proto prostřednictvím Papežských misijních děl mohli věnovat na pomoc syrskému Aleppu, kde PMD z České republiky již od roku 2015 systematicky podporují místní křesťany. Příspěť jste mohli nejen finančně, ale také misijní postní modlitbou. Pro dospělé to letos byla pobožnost k uctění Nejsvětější Tváře a pro děti modlitba za mír, nazvaná Ruce naděje. Nejmenší děti mohly plnit různé úkoly z kresleného postního kalendáře. Modlitební materiály si i nyní můžete zdarma stáhnout na misijním webu, případně si je v Národní kanceláři PMD objednat již vytištěné. Přestože jsou určeny na postní dobu, využít je můžete kdykoliv.

Papež František nás neustále prosí, abychom se modlili především za Ukrajinu, ale přidáváme k ní ještě země, v nichž se také válčí: Etiopii, Sýrii, Libanon, Jemen, Myanmar a Írán.

Vzhledem k aktuální situaci v Turecku a Sýrii je možné připojit také modlitbu za oběti zemětřesení a všechny, kteří zde pomáhají. Modlitební sada Ruce naděje sestává z plakátu (A4 pro vyvěšení na nástěнку) a modlitebního textu (oboustranně potištěný list formátu A5). Můžete si ji stáhnout nebo vytištěnou objednat v Národní kanceláři. V případě, že máte zájem o větší množství modlitebních textů, uveďte v objednávce, kolik chcete plakátů a kolik modlitebních textů.

Ruce naděje jsou aktivitou pro děti, která má i výtvarnou část. Děti se do ní mohou zapojit tak, že obkreslí svoji ruku (nejlépe na papír formátu A5), napíší do ní své křestní jméno a libovolně ji vybarví. Pokud máte více dětí, obrázky jejich rukou spojte, následně vyfoťte a pošlete do Národní kanceláře PMD. Lze zaslat nejen fotografie, ale také zprávu o vaší aktivitě. Se zasláním zpráv a fotografií dáváte zároveň souhlas s jejich případným zveřejněním. Z vámi zaslanych fotek rukou vytvoříme symbolický plakát Ruce naděje.

Misijní materiály pro postní dobu

Pobožnost k uctění Nejsvětější Tváře

Sadu tvoří obrázek Nejsvětější Tváře vytištěný na pevnějším papíře, modlitební texty a plakát s informacemi o misijní postní modlitbě a finanční podpoře pro syrské město Aleppo. K této sadě si můžete doobjednat také misijní svíčku, která je vhodným doplňkem pro kontemplaci. Náklady na tisk jedné sady materiálů, včetně poštovného, činí 95 Kč.

Misijní materiály pro děti a dospělé

Májová pobožnost k uctění Panny Marie

Na květen jsme pro vás v elektronické podobě připravili misijní pobožnost k uctění Panny Marie. Modlitební materiál je možno stáhnout na www.missio.cz.

Dospělým je určena **májová pobožnost spojená s rozjímáním nad obrazem Panny Marie z Kibeho**. Rwandské město Kibeho je jediným uznaným místem zjevení Panny Marie na africkém kontinentu. Pobožnost tvoří vysvětlující text s modlitbou Loretánských litaníí a obrázek Matky Slova, doplněný o stěžejní body jejího poselství.

Pro děti jsme připravili tvořivou modlitební aktivitu s názvem **Májové květinčky**. Karta se zkrácenou verzí Loretánských litaníí obsahuje navíc omalovánku, takže když děti za každou modlitbu vybarví jednu luční květinu, uvidí, jak rozkvétá louka pro Pannu Marii, a tím skrze jejich modlitbu také celý svět.

„Použila jsem obrázky na náboženství. Dětem se velmi líbily. Vytvořily jsme z nich nástěnku, kterou jsme použily na májových pobožnostech poslední májovou neděli v Rokytníku a ve Velkém Poříčí. Nyní je nástěnka v kostele v Hronově.“ napsala nám Jana Hanzlová, katechetka farnosti Hronov a Velké Poříčí.

Ruce naděje aneb Jak jste s námi přiložili ruku k míru...

Vlašim

„Děti z prvních, druhých a třetích tříd ZŠ Vorlina Vlašim se v hodinách náboženství připojily k výzvě Papežských misijních děl Ruce naděje – Přilož ruku k míru. Malí misionáři na ručičky připisovali svůj závazek ke každodenní modlitbě za ukončení válek ve světě...“

Za Misijní klubko Miroslava Ptáčková

Svitavy

„Děti Misijního klubka ve Svitavách se zapojily do postní výzvy PMD k modlitbě za mír Ruce naděje. O této výzvě informovali i ostatní ve farnosti a bylo pěkné pozorovat, jak se na nástěnce ve farním kostele „objevovaly další ruce“.

Za Misijní klubko Lenka Riedlová Cheung

„Posíláme pozdravy z Nivnice! I my jsme se zapojili do misijní aktivity Ruce naděje a modlili se za mír! S Misijním klubkem chystáme ještě křížovou cestu a návštěvu seniorů. Bůh žehnej Vám a celým Papežským misijním dílům!“

Za Misijní klubko Renata Charvátová

Nivnice

„K Vaší výzvě Papežského misijního díla děti a papeže Františka k modlitbám za mír jsme se připojili s celou rodinou!“

rodina Roušarových z Proseče

Proseč, rodina Roušarových

„S velkou chutí jsme se s malými misionáři pustili do modlitební aktivity Ruce naděje, kterou jste připravili. S dětmi jsme se modlili za mír na Ukrajině a v dalších zemích, za misionáře a za papeže Františka. Připravili jsme si svíce v misijních barvách, abychom si znovu uvědomili, že nás modlitba spojuje s celým světem a také s dalšími malými misionáři z Papežského misijního díla dětí v zemích, kterým PMD pomáhají. Těšíme se na shledání a přejeme hodně Božího požehnání, sil a trpělivosti k Vaší náročné službě! Máme Vás rádi!“

Za letohradské Misijní klubko
Monika Vychytilová

Letohrad

„Na výzvu Papežského misijního díla děti k modlitbám za mír ve světě, s radostí odpověděly i ti nejmenší misionáři ve slatinských rodinách. Společné chvíle naplnili modlitbou a malováním. Těšíme se na další výtvarné aktivity, které děti hodně baví!“

Za maminky Bronislava

Třeboň

„Dnes se naše Misijní klubko z Třeboň zapojilo do aktivity PMD Ruce naděje a pomodlili jsme se za mír ve světě. Děti poté vyzdobily misijní kříž rukama recyklovanými z misijního kalendáře z roku 2021 s povzbudivými veršičky.“

Za Misijní klubko Mária Čížková

Slatina nad Zdobnicí

Proseč

„Misijní klubko z Proseče se vypravilo na putování za svatým Vojtěchem v den jeho svátku 23. dubna 2023. Údolí řeky Desinky v Dolním Újezdě bylo sice částečně zaplavené vodou, avšak malým misionářům to vůbec nevažilo. Užili si přeskakování kalužin i samotný závěrečný déšť. Během cesty se děti dozvíдалy o životě světce a plnily různé úkoly. Na konci cesty jsme se pomodlili modlitbu růžence za mír ve světě. A každý přiložil svoji ruku naději.“

Za Misijní klubko
Marie Rejmanová

Misijní káva Agapé pomáhá potřebným

Mezi položkami, jejichž zakoupením můžete podpořit potřebné v misiích skrze projekty Papežských misijních děl, se na sklonku minulého roku nově objevily balíčky voňavé kávy. A není to káva ledajaká, skrývá se za ní misijní příběh plný naděje...

Pan Luboš Fronk, v té době litoměřický diecézní ředitel, přijal v roce 2013 pozvání zúčastnit se misijní cesty do Ugandy, jejíž součástí byla i návštěva kněžského semináře St. Paul, dlouhodobě podporovaného z České republiky. A právě zde došlo k osudovému setkání mezi ním a studentem jménem John Vianney Sunday. John měl po vysvěcení na kněze možnost odjet na další studia do Říma a strávit léto u Luboše a jeho kamarádů. Navázané přátelství s lidmi z České republiky otce Johna dovedlo nejprve ke včelaření. Po návratu z Evropy shromáždil ve své farnosti dobrovolníky a pomocí darů českých dobrodinců pořídili několik desítek úlů. Začali pečovat o včelstvo a produkovat med kultivovaným způsobem, což v Africe vůbec není běžné. Díky prodeji vzácného medu se tvrdé podmínky obyvatel vesnice Kiyebe začaly mírně zlepšovat.

Starat se o včely však může jen omezené množství lidí, a tak skupinka českých přátel společně s otcem Johnem hledali způsob, jak nastartovat dlouhodobý podnikatelský

záměr, z něhož by měli prospěch všichni. Chtěli vymyslet něco, co by vytvořilo pracovní příležitosti nejen pro mladé, ale také pro stárnoucí generaci, a co by vesnici přinášelo stabilní příjmy a zvyšovalo životní standard jejím obyvatelům. Položili si tedy otázku: Co je hlavním vývozním artiklem Ugandy? Odpověď byla jasná: No přece káva! Rozhodli se proto společně založit kávovou plantáž. John, jeho blízcí a další lidé z vesnice budou pěstovat zelenou kávu a zajišťovat vše potřebné okolo plantáže. Čeští partneři pomohou s prvotními investicemi do doby, než projekt začne být finančně samostatný, a vezmou si na starosti i další zpracování a prodej vypěstovaných bobů.

Jeich nápadu přálo štěstí. V blízkosti vesnice se podařilo zakoupit velký pozemek s půdou vhodnou na pěstování kávovníků. V roce 2019 zasadili 2700 kávových keříků a stovky stínících stromů. Původně zarostlý kopec se tak už hrdě může nazývat kávovou plantáží. John sehnal šikovné pracovníky, ochotné

„V naší farnosti Hronov a Velké Poříčí se do postní aktivity „Ruce naděje“ zapojilo 47 dětí. Desátek růžence se děti modlily na náboženství i doma s rodiči a sourozenci. Některé rodiny se modlily růženec celý. Děti z naší farnosti růženec dobře znají...Dospělí se modlí v našich farnostech růženec před každou mší svatou, každé pondělí v kostele za mír, každé úterý v Růžencové zahradě. 100 farníků se modlí živý růženec.“

Jana Hanzlová,
učitelka náboženství
v Hronově a Velkém Poříčí

Hronov a Velké Poříčí

Život obyvatel ugandské vesnice Kiyebe se začal zlepšovat také díky pěstování misijní kávy

se dále vzdělávat, aby nové podnikání dobře prosperovalo a mohlo přinést místním lidem rozkvět.

Zakoupením balíčku Misijní kávy Agapé se můžete stát součástí tohoto misijního příběhu a podpořit dobrou věc. Všechny utržené peníze jdou zpět na rozvoj plantáže, a tím i místních lidí, jejichž život díky jednomu osudovému setkání nabral úplně nový směr.

Misijní kávu objednávejte v Národní kanceláři nebo v Katalogu misijních materiálů na www.missio.cz, nebo využijte QR kód výše

NOVÁČEK

Co říkáš na toho nového?

Na Nicka? Na to, jak dlouho s námi hraje je fakt dobrej!

Tak se kluci zítra uvidíme na zápase!

Myslím, že bys zítra ještě s námi hrát neměl...!

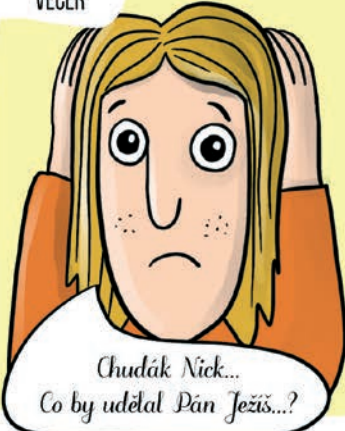

Nejsi s námi sehranej a pak si musím zoyknout na barvu tvoji pleti! Uíš, co... Každý z nás má modrý dres a bílou pleť... tak se při nahrávkách nespletu!

Uášku, co to...?

VEČER

ZA CHVÍLI

DALŠÍ DEN

VŠATNĚ

● Kontakt

Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1,
500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882,
pmd@missio.cz, www.missio.cz

Číslo účtu: 72540444/2700 UniCredit Bank
Czech Republic, a.s., pobočka Hradec Králové

Facebook: [https://www.facebook.com/
PapezskaMisijniDila](https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila)

Twitter: https://twitter.com/missio_cz

YouTube: [https://www.youtube.com/user/
missio cz](https://www.youtube.com/user/missio cz)

Kino Missio: <https://kino.misijnidila.cz/>

Instagram: [https://www.instagram.com/
pmd_missio_cz/](https://www.instagram.com/pmd_missio_cz/)

● Základní variabilní symboly

Projekty PMD

VS 999 Papežská misijní díla
(necháváte rozhodnutí na PMD)

Nebo si vyberte z naší nabídky:

VS 10 Podpora základní světové misijní
činnosti církve

VS 30 Podpora bohoslovců v misiích

VS 40 Pomoc dětem v misiích

VS 321 Mešní intence misionářům

Tradiční akce PMD

VS 140 Pohled pro misie®

VS 141 Misijní štrúdlování®

VS 240 Jeden dárek navíc®

VS 640 Misijní jarmark®

VS 740 Misijní kalendář

VS 840 Misijní koláč®

VS 888 Chléb pro misie

VS 940 Misijní bonbónek

DŮLEŽITÉ

- 1 Jestliže chcete poslat finanční dar na misie, pomůže nám, když se přihlásíte do Dárcovství, kde dostanete členské číslo.
- 2 Pokud máte členské číslo přidělené, používejte ho jako specifický symbol (SS).
- 3 Při zasílání darů uveďte, prosím, variabilní symbol (VS), který určuje, kde bude Váš dar pomáhat.
- 4 Ze všech darů pro PMD lze uplatnit odpočet z daní. Na vyžádání Vám rádi vystavíme potvrzení. K správnému rozpoznání slouží u členů SS. Nečleny prosíme, aby v poznámce uvedli svoji adresu.

● Členské aktivity PMD

Staňte se členy PMD, vyberte si a zapojte se:

Dárcovství – finanční podpora misí

Misijní růže – denní modlitba jednoho desátku růžence za misie

Misijní klubko – pro děti, denní modlitba za děti světa, týdenní spojení na Misijní bonbónek

Misijní klub – denní modlitba za misie, týdenní spojení na Chléb pro misie, podpora aktivit PMD

Adorace pro misie – duchovní podpora misí

Misijní unie – pro kněze, řeholníky a laiky – otevřenost pro misijní spolupráci

CELKEM: 17 722 847 Kč

LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE

476 092 Kč

PRAŽSKÁ
ARCIDIECÉZE

1 154 783 Kč

PLZEŇSKÁ
DIECÉZE

344 392 Kč

APOŠTOLSKÝ EXARCHÁT

121 387 Kč

ČESKOBUDĚJOVICKÁ DIECÉZE

893 900 Kč

KRÁLOVÉHRADECKÁ
DIECÉZE

1 470 965 Kč

BRNĚNSKÁ DIECÉZE

4 885 891 Kč

OSTRAVSKO-OPAVSKÁ
DIECÉZE

2 922 439 Kč

OLOMOUCKÁ
ARCIDIECÉZE

4 906 447 Kč

**SBÍRKA
MISIJNÍ NEDELE
2022**

"BUDETE Mými SVĚDKY" (SK 118)